

но вярва, че дяволъ тѣ е атикъ, и че този дяволъ съ сичкы тѣ си силы ся старае да го спъне отъ истинный пѣтъ. Стане ли мѣчно на повакъ тѣ калугеръ за отечество то му, явили ся недоволство отъ пѣщо, или ся събудятъ и захортуватъ у него мѣрскы тѣ страсти, калугеръ тѣ съ страхъ ся услушва на това и пита опытни тѣ старци: де ли не сѣ дяволы тѣ, кои-то го смущаватъ?—Дяволы тѣ—отговарятъ му опытни тѣ старци, и ето ти че младый тѣ калугеръ вече ся искушава. Подиръ това, ще трѣгнатъ за него съ обичный тѣ си редъ цѣлы рѣдове подобны искушенія, и ходи той цѣлы мѣсяци като умалянтъ, и съ страхъ разгледва той най-малкы тѣ проявяванія на натурѣ тѣ си; другы, като ся омае, спада въ мистика и начени да мысли; другы, по положителенъ споредъ натура та си, скоро навикнува на тѣзы сѣкыдневны явленія на св. Горскый животъ и махне на тяхъ съ рѣкъ „не е наша работа да надвѣемъ вражеска та сила! имало е и по добри отъ насъ та и тѣ сѣ падали! Някой простакъ—Нигылистъ, не ще да разбере из'еднашъ, че тука дяволы тѣ сѣ на сякъ стѣпкъ, и даже ся рѣшава да ся препира съ калугеры тѣ. „Какъвъ дяволъ ва е зель васъ тукъ?—пита той съ недоумѣніе:—азъ искамъ да ямъ, отъ гладъ ми ся преобърнахъ чърва та. Ха, да бѣше той замичакъ да ся яви, какъвъ то си е, съ рога и опашка, тогава щяхъ да видя че е дяволъ; а то, менѣ ми гладно, а тѣ ми казватъ—дяволъ тѣ е“ . . . И дълго време калугеры тѣ ся мѣчатъ да вкарятъ въ пѣтъ тѣ такава глава, коя то е неспособна да разбере св. Горска та догматика. Нѣ има натуры, кои то искатъ, какъ то и да е, да надвѣятъ на тѣзы демонскы искушенія и да излѣзатъ по горѣ отъ тяхъ. Съ изумителнѣ стойность и самоотвърженіе преправятъ тѣ себѣ сии сѣкы день искубватъ изъ душѣ тѣ си животейскы тѣ стѣкровица, като иматъ на видъ онѣзы подвиж-